

de ikke griber ind i hinandens område, og på den anden side undgås, at nogen del af lastnings- og losningsarbejdet falder uden for tilsyn“. Også denne omstændighed synes stærkt at tale for tilvejebringelse af en særlig lovgivning omfattende hele det område, som henhører under losning og lastning og hermed i forbindelse stående arbejde.

Det tilsyn, som måtte blive etableret ved sådan særlig lovgivning, bør nødvendigvis udøves gennem organer udrustet med fornøden sagkundskab på dette specielle område, idet almindelig teknisk indsigt formentlig vil være aldeles utilstrækkelig til vurdering af de forhold, der her kommer i betragtning.

Skulle det mod forventning ikke være muligt at gennemføre det standpunkt, at losning og lastning og hermed i forbindelse stående arbejde således gøres til genstand for en særlig arbejderbeskyttelseslovgivning, må vi i hvert fald insistere på, at fagets organisationer får afgørende indflydelse på, hvilke regler der bliver gældende på dette arbejdsområde, der er så betydningsfuldt, at man ikke — således som det f. eks. fremgår af forslaget § 28, stk. 3, sidste punktum — kan nøjes med at henskyde samtlige herhenhørende regler til administrativ fastsættelse.

Idet det foregående anførte principielle hovedsynspunkter tillægger underskrevne organisationer megen vægt, da de efter vor opfattelse er afgørende for, hvorvidt en lovgivning på arbejderbeskyttelsens område virkelig vil komme til at betyde et fremskridt til gavn for den enkelte og samfundet som helhed, og det er disse synspunkter, der danner baggrunden for efterfølgende bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer.

II. Bemærkninger til de enkelte paragraffer i lovforslaget.

Stk. 1.

§ 1. Lovens område.

I såvel de i 1938 af underskrevne organisationer udarbejdede bemærkninger som i arbejdsrådets betænkninger af 1939 og 1946 til det dengang foreliggende lovudkast fremhævedes de både rent lovtekniske og praktiske vanskeligheder, som de tilsigtede udvidelser af lovens område ville medføre. Vi er selvfølgelig enige i, at arbejdere i små virksomheder ikke bør være dårligere stillet end i store, men man kan ikke kræve samme forhold i en lille virksomhed med begrænsede økonomiske ressourcer og små muligheder for forbedring som i en stor virksomhed, hvilket bemærkningerne til lovforslaget, pag. 40, også giver udtryk for.

Når det imidlertid her siges, at dette forhold ordnes bedst administrativt, hvilket i realiteten vel betyder, at administrationen har beføjelse til ved cirkulærer o. lign. at ordne forholdene på dette område, er det en meget uheldig løsning på spørgsmålet, og dersom tanken er, at reglerne gennem dispensationer skal tilpasses de mindre virksomheder, er det lige så uheldigt.

Vi må her atter principalt foreslå, at kontorer, visse håndværksvirksomheder, bygnings- og anlægsvirksomheder og transportvirksomheder, lastnings- og losningsarbejde samt hermed i forbindelse stående lagerarbejde og kørsel undtages fra lovens område, hvilket naturligt må finde udtryk i de i paragraffens stk. 2 nævnte undtagelser, og vi må — såfremt vort principale krav ikke kan gennemføres — subsidiært foreslå en væsentlig indskrænkning af det i forslaget kap. 10 nævnte arbejdstilsyn.

Myndighederne er selv klar over, at en effektiv inspektion vil være ganske umulig; men selvom en sådan opgives, vil inddragelsen af et så overmåde stort område under loven kræve et meget betydeligt og bekosteligt administrationsapparat. Vi har vel bemærket, at fabrikdirectoratets ledelse, som tidligere har været meget ivrig efter årligt tilsyn med virksomhederne og stærkt gik ind for afskaffelsen af det kommunale maskintilsyn, nu foreslår at fortsætte med dette sidste og give afkald på regelmæssigt tilsyn med det overvejende antal fabrikmæssigt drevne virksomheder. Men selv med disse indrømmelser erklærer myndighederne, at en udvidelse af personalet bliver nødvendig, og vi advarer imod den antagelse, at der her bliver tale om beskedne udgifter. Når fabrikdirectoratet får sin myndighed udvidet til at omfatte alt arbejde på landjorden, kan der ikke være tvivl om, at kravene om forøget tilsynspersonale igen vil blive rejst, og at udgifterne vil komme til at andrage meget betydelige beløb.

Indenfor den enkelte virksomhed bør loven — bortset fra egentlige foranstaltninger til modvirkning af tilskadekomst eller erhvervssygdomme — kun gælde for egentlige arbejdere og ikke for personer ansat i en stilling af ledende eller kontrollerende art eller for personer i anden særlig betroet stilling.